

Damestasjeslezen met 't hele team

Yoeke Nagel

*O*h, ik kiever mijn handtasje wel om, hoor!", bood de telefoniste behulpzaam aan. "Hopla!" Daar rolde de inhoud van haar tasje al over de tafel. Er ontstond een grofgebouwde spulletjespiramide, met een kleurrijke periferie van lege snoeppapiertjes, pennen, lipsticks en een sleutelhangertje. Gelach buitelde er van alle kanten overheen. "Vier pakjes zakdoekjes zeg!" De hilariteitsfactor van damestasjeslezen sloeg hartelijk toe.

We zaten bij elkaar 'op de hei', met alle zestien medewerkers van de afdeling: tien vrouwen, zes mannen. Al drie jaar, sinds de reorganisatie, was de teamsfeer om te snijden. Een dagje damestasjeslezen met z'n allen was dus een stoere zet van de verantwoordelijke teamleider: geen flauw idee wat eruit zou komen, maar dit keer werd er tenminste gegniffeld toen hij deze gezamenlijke dag opende. De heren

haalden grinnikend hun broekzakken leeg, de dames trokken zonder moeite betekenisvolle persoonlijke voorwerpen uit hun tasjes. "Maar wacht even hè...", maande de telefoniste tot kalmte. "Deze sleutels zijn van hem." Ze wees op een collega. "Of ik die even wilde bewaren. En dit make-uptasje is van haar, deze portemonnee van haar..." Zo bleek uit de inhoud van haar tasje overduidelijk wat er – onder andere – mis ging binnen dit team: verantwoordelijkheden werden uit handen gegeven aan anderen. Toen iedereen, mokkend, z'n eigen spullen weer terug had genomen, was er al een deel van het herstel ingezet. "En we hebben in de afgelopen drie jaar niet meer zoveel met elkaar gelachen," zuchtte de telefoniste tevreden, terwijl ze haar spullen weer terug in haar tasje stopte. Alleen die van haarzelf. 🎓

yokenagel@speakersacademy.eu